

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru o dată; dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,
Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei
Cont nr. 49.8.01

A treizecea aniversare

Se împlinesc la 23 August treizeci de ani de la evenimentele istorice care au pus începutul unei noi epoci în viața poporului român. Desigur această epocă este consecința dezvoltării de secole a patriei noastre, a luptelor și realizărilor înaintașilor noștri. Ea are rădăcini adânci în trecutul de zbucium și jertfă a celor mai buni fii ai poporului. Ceea ce ei au visat, împreună cu poporul, a devenit realitate vie și în neconținut progres.

Într-adevăr, dacă se compară situația din 1944 cu mărețele realizări ale poporului nostru din cei treizeci de ani de viață nouă și de înalt dinamism, ne dăm seama că într-un interval scurt s-a împlinit nu numai visul de veacuri al poporului, ci incomparabil mai mult decât atât, realitatea depășind mereu previziunile.

Poetul vizionar din secolul trecut scria: „Viitor de aur țara noastră are și prevăd prin secolii a ei înălțare.” Această previziune, bazată pe încrederea în forțele creatoare ale poporului, este confirmată și desăvârșită în timpul istoric scurt al ultimelor trei decenii.

Cum a fost posibil un ritm atât de accelerat în dezvoltarea patriei noastre? Aceasta se explică și prin condiții externe și prin condiții interne. Pe plan extern au avut loc transformări profunde, care au răsturnat orînduirile nedrepte și au făurit orînduirea socialistă, orînduirea oamenilor muncii.

Istoria a primit o altă țintă și un alt ritm. Descătușarea forțelor creatoare ale popoarelor, cuceririle științei și tehnicii au accelerat mersul înainte al societății. În acest context s-a deschis posibilitatea ca și țara noastră să se integreze în noul ritm al vieții, al istoriei, spre ținta unei noi societăți, societate dinamică și în ascensiune rapidă.

Pe plan intern poporul nostru a pășit cu hotărîre la înlăturarea vechilor orînduiri și la făurirea unei noi orînduiri, orînduirea socialistă, cerută de însuși stadiul istoric de dezvoltare a patriei noastre. Aceasta însă nu s-a realizat decât prin faptul că poporul a ales și a ridicat la conducerea țării pe cei mai buni fii ai lui, în frunte cu Domnul Președinte Nicolae Ceaușescu.

Dăruit din fragedă tinerețe poporului și idealurilor lui sociale și naționale, suflet din sufletul neamului, Domnul Președinte Nicolae Ceaușescu și-a identificat deplin viața cu viața poporului, cu năzuințele lui și cu marile realizări ale celei mai mărețe

epoci din istoria patriei noastre, epoca socialistă. Respectînd legile generale de dezvoltare a noii societăți poporul nostru, sub conducerea Domnului Președinte Nicolae Ceaușescu, a făurit și făurește orînduirea cea nouă ținînd seama și de specificul său național, de faptul că noua orînduire se făurește în țara noastră, că avem condiții istorice specifice, tradiții populare, o cultură și civilizație cu pecete românească. Această sinteză între general și specific național românesc este o contribuție creatoare la dezvoltarea țării noastre și la dezvoltarea noii orînduiri pe plan mondial.

E destul să prezentăm cîteva cifre ca să ne dăm seama de dinamica intensă a dezvoltării patriei noastre. Venitul național a urcat de la 1 în 1950 la 8,3 în 1973. Industria a participat la crearea venitului național de la 30,8 în 1938 la 58,1 în 1973. Numărul locuințelor noi din fondul locativ național a crescut de la 49.500 în 1951 la 2.554.700 în 1973. Ponderea populației urbane s-a ridicat de la 23,4% în 1948 la 42% în 1973. Raportul populației din industrie și agricultură a ajuns în industrie între 1950—1973 de la 12% la 27,9%, iar în agricultură de la 74,1% la 42%. Se vede clar procesul de industrializare, care pătrunde și în agricultură, și prin care țara noastră se înalță neîncetat pe noi trepte de cultură și civilizație.

Toate acestea exprimă unitatea întregului popor. Unitatea este izvorul marilor biruințe. Ea stă la temelia tuturor realizărilor și a prestigiului țării noastre între celelalte țări. E unitatea în jurul conducătorului iubit, Nicolae Ceaușescu, Președin-

tele Republicii Socialiste România, cinstit și prețuit în toată lumea pentru politica de pace și colaborare între toate popoarele lumii. Sintem mîndri că din sînul poporului s-a ridicat la conducerea țării, prin voința întregului popor, cel mai reprezentativ fiu al poporului, creator dinamic de viață nouă, dăruit total intereselor superioare ale patriei și idealurilor de înfrățire și progres între popoare.

Biserica noastră, care a fost în trecut alături de popor, este și astăzi alături de popor și năzuințele lui și sprijinește munca poporului pentru înălțarea continuă a patriei. Ea este alături de conducătorii țării, în frunte cu Domnul Președinte al Republicii, Nicolae Ceaușescu. Biserica noastră, prin ierarhii, preoții și credincioșii ei, își aduce contribuția sa la unitatea poporului și la realizările lui interne și externe. De aceea Biserica Ortodoxă Română la a XXX-a aniversare a eliberării patriei noastre mărturisește devotamentul ei deplin față de România, de Președintele Nicolae Ceaușescu, și se angajează ca și în viitor să ajute la dezvoltarea accelerată și tot mai rodnică a poporului nostru.

Dumnezeu să ne binecuvînteze strădaniile și să ne lumineze calea vieții, ca să se îplinească cuvîntul Mîntuitorului: „Ca lumea viață să aibă, cît mai multă viață”, cuvînt pe care îl putem aplica poporului nostru, ca acest popor viață să aibă și cît mai multă viață și să se înalțe pe trepte tot mai luminoase și mai fericite.

† NICOLAE
Mitropolitul Ardealului

23 August 1944 – 23 August 1974

XXX de ani de viață înfloritoare

Se împlinesc 30 de ani de la eliberarea României de sub jugul fascist.

Cu luni de zile înainte, întreprinderi și instituții de pe tot cuprinsul țării anticipau bucuria zilei de 23 August — sărbătoarea națională a poporului nostru — intrînd în hora entuziastă a unor întreceri și împliniri dedicate generos evenimentului istoric care a transformat epoca noastră în epoca împlinirii celor mai îndrăznețe aspirații obștești nutrite vreodată de înaintașii noștri.

Anticipările acestea, ca și sărbătorirea însăși pentru a treizecea oară a zilei de 23 August, sînt prilej de evocări, de constatări și de reîmprospătare angajare.

Evocările ne ajută să retrăim cele petrecute acum 30 de ani și să ne pătrundem de recunoștință față de făuritorii actului istoric care a schimbat înspre bine destinul de atunci al României. Scuturînd un

jug povarnic și nesuferit — jugul înrobirii fasciste, jugul dictaturii militare antonesciene care l-a situat sîlnic, pentru o vreme, alături de forțe negative care nu puteau fi parteneri firești ai omeniei ce-l caracterizează — poporul nostru și-a mărturisit atunci voința de a corecta o poziție eronată care nu era a lui și cu care el nu consimțea în ruptul capului.

Inceputul epopeii eliberării l-au făcut forțele insurecționale din interior, în frunte cu eroica muncitorime — exercitînd o puternică înrîurire asupra celorlalte forțe progresiste, coalizîndu-le prompt împotriva cîmpitorului — a realizat o impresionantă unanimitate de voință eliberatoare.

Armata română, în acord cu atmosfera generală din țară, a întors armele împotriva cîmpitorului fascist, conștientă că abia din acel ceas istoric de

(Continuare în pag. 2)

XXX de ani de viață înfloritoare

(Urmare din pag. 1)

răscruce lupta pentru interesele reale ale poporului român. Loviturile zdrobitoare date de eroicele armate sovietice mașinii de război hitleriste — ca și succesele înregistrate pe diferite fronturi de cealaltă parte ai coaliției antibitleriste — au creat condiții favorabile ieșirii noastre din impasul în care ne prăvălise dictatura militară fascistă doborâtă de la putere în 23 August 1944.

Marea bătălie antifascistă pentru libertatea poporului român ne obligă la recunoștință netrecătoare față de cei ce au purtat-o cu eroism și abnegație pilduitoare. Ea a cerut jertfe uriașe de vieți omenești și de bunuri materiale costisitoare. Din cei peste o jumătate de milion de luptători români pe frontul antibitlerist, circa 170.000 de ostași și ofițeri și-au jertfit viața pentru ca țara să trăiască, să redevină liberă și să propășească. Pe toți aceștia — ca și pe eroicii ostași sovietici care s-au jertfit și pentru noi departe de căminele lor —, pe toți luptătorii antifasciști din ilegalitate, pe toți cei ce au adus contribuții la dobândirea victoriei în efortul masiv al economiei naționale de a furniza frontului cele trebuincioase pentru purtarea cu succes a ostilităților, recunoștința întregului nostru popor îi înconjoară cu neadormită ținare de minte, dându-le cinstirea care li se cuvine.

Prin actul istoric de la 23 August 1944, țara noastră a adus o contribuție foarte apreciată la scutirea războiului al doilea mondial, pe plan extern.

În interior, același act epocal a deschis cale largă și netedă construcției socialiste. Luându-și destinul în propriile-i mâini, poporul nostru a putut să se dedice astfel organizării vieții sale obștești potrivit năzuințelor și intereselor lui firești. La 6 martie 1945 s-a instaurat primul guvern democratic în țara noastră, condus de eminentul om politic Dr. Petru Groza. Monarhia care frâna noua orientare națională a fost abolită. Proclamarea Republicii a accelerat cucerirea întregii puteri politice în țară de către cei ce muncesc. Naționalizarea principalelor mijloace de producție și crearea proprietății obștești, socialiste, au făcut posibilă trecerea la conducerea planificată a economiei naționale.

Înfruntând dificultăți care păreau uneori de nebiruit, poporul nostru — înțelepțeste călăuzit de cei mai buni fii ai săi — a reușit să asigure țării o propășire fără precedent în cei 30 de ani trecuți de la eliberare. Datorită acestui fapt, astăzi, în România, civilizația socialistă este o realitate în plin avânt creator, tinzând cu pași viguroși înspre împlinirea viitoare ale societății românești multilaterale dezvoltată.

Faptele, realizările, constatările de orice fel vorbesc cel mai deslușit grai prin datele statistice. De la 23 August 1944 încolo, datele statistice de interes național sînt expresii ale progresului continuu de care avem parte ca națiune. Astăzi, producția globală a țării noastre este de circa 30 de ori mai mare decât înainte cu 30 de ani. Ritmul ei anual de creștere este în jur de 15 la sută. Această rată de creștere așează România socialistă, pe plan mondial, între țările cu cea mai dinamică dezvoltare economică, punînd indirect o bază solidă progresului științei și culturii noastre. Garantînd creșterea continuă a nivelului de trai, material și spiritual, ea este totodată izvor al dezvoltării multilaterale a societății și cheazășie a asigurării independenței și suveranității naționale. Semnificativ pentru amploarea dezvoltării economice și sociale a țării este faptul că venitul național realizat în anul trecut a fost de peste 12 ori mai mare decât cel din anul 1947. În ultimii 25 de ani salariul real a crescut de aproape 5 ori, iar veniturile țărănimii provenite din munca în agricultură au crescut de 3,2 ori. În perioada 1945—1973 au fost construite din fondurile Statului și din fondurile proprii ale populației peste 3.900.000 de locuințe, din care circa 1.600.000 în municipii, orașe și comune urbane și circa 2.300.000 în mediul rural. În această perioadă s-au mutat în case noi circa 12.000.000 de locuitori, adică mai mult de jumătate din populația țării.

Prevederile pentru viitor sînt încurajatoare. În perioada anilor 1976—1980 produsul social va crește într-un ritm anual de 8,7 la sută, iar venitul național într-un ritm anual de circa 10 la sută. În următorul cincinal producția industrială urmează să crească într-un ritm anual de peste 10 la sută, iar producția globală agricolă cu circa 6 la sută anual.

Visteriile științei și culturii sînt accesibile tuturor cetățenilor țării. Peste o cincime din populația țării este cuprinsă astăzi în învățămîntul de toate gradele. Astăzi, învățămîntul general de 10 ani este asigurat — gratuit — tuturor cetățenilor, iar potențialul nostru științific crește constant, potrivit așteptărilor și necesităților naționale. Un climat nou, sănătos, caracterizează relațiile actuale dintre naționalitățile conlocuitoare, care conlucrează — înfrățite — la ridicarea Patriei.

Succesele reale obținute în acești 30 de ani de țara noastră, politica ei externă îndeobște apreciată, prestigiul crescînd al României pe arena internațională sînt legate indisolubil de gîndirea cetezătoare a șefului Statului român, Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România. Confruntînd teoria cu practica, îmbinînd studiul științific al realităților naționale în dialogul permanent cu poporul, întiul președinte al Republicii noastre — împreună cu colaboratorii săi — conduce țara spre culmi de înflorire fără precedent. De aceea poporul îl înconjoară cu mărturiile mereu înprospătate ale prețuirii și dragostei obștești.

În acest răstimp de 30 de ani, Biserica noastră s-a dovedit a fi — ca în tot trecutul ei — suflet din sufletul neamului nostru. Prezentă la toate fazele prin care a trecut înfăptuirea societății noi din Patria noastră, sprijinul devotat dat de Biserica noastră orînduirii socialiste s-a concretizat în asocierea ei la munca de înlăturare a urmelor războiului, la stîrpirea analphabetismului, la cooperativizarea agriculturii și la consolidarea economiei socialiste.

Astăzi, cel mai bun mijloc de a contribui la întărirea unității moral-politice și sociale a poporului nostru este păstrarea cu fermitate a loialității noastre față de Statul socialist, respectînd cu convingere legiurile lui și muncind pentru împlinirea aspirațiilor la continuă prosperitate ale poporului.

Sprijinind toate acțiunile inițiate de Statul român în interesul națiunii române, o îndatorire de seamă, morală și națională, în slujba căreia se cade să stăm cu creștinească convingere toți slujitorii bisericești este combaterea actelor antisociale; creștinește vorbind: a păcatelor împotriva iubirii de aproapele, împotriva societății organizate. Demolînd în noi pe „omul cel vechi“, vîndut păcatului, să ridicăm pe vatra lui primenită făptura „omului nou“ care se transformă atît de profund încît orice degradare a demnității umane îi este nesuferită „mai mult în fapte decît în vorbe“ (cum spune Sf. Părinte bisericesc Ioan Gură de Aur).

*

Propășirea Patriei este rodul și expresia împlinirii aspirațiilor populare, a îndeplinirii programelor de dezvoltare multilaterală a societății noastre. Condițiile trebuincioase în acest scop sînt create, iar valorificarea lor se face printr-un uriaș efort colectiv de prestații continue pentru înflorirea și întărirea Patriei. Înfrățiti cum n-am fost niciodată în trecut, ca slujitori și credincioși ai Bisericii Ortodoxe Române — acum unificată, cum a fost pînă la începutul secolului XVIII — nu vom lipsi cu participarea noastră bucurătoare și devotată la desfășurarea obșteșcului efort creator de viață nouă care anticipează împlinirea viitoare ale societății românești multilaterale dezvoltată. Apostolatul social și deschiderea ecumenică față de oameni și probleme — de pe poziție creștină ortodoxă — ne vor fi și de acum înainte călăuze în toate cele ce aduc la expresie patriotismul nostru fierbinte, devotamentul nostru nelimitat față de Republica Socialistă România, Patria noastră înfloritoare, care intruchipează „visul de aur“ al străbunilor și anticipează înfăptuiri și mai mărețe decît cele de pînă acum.

Telegraful Român

Cu privire la Sf. Tradiție

Tot ceea ce nu s-a scris, ci a trecut prin viu grai de la om la om se numește tradiție orală. Învățăturile sau descoperirile dumnezeiești nescrise se numesc Sf. Tradiție sau predanii. În această privință trebuie să știm că atît în ceea ce privește V. Testament cît și N. Testament a fost mai întii Sf. Tradiție, adică cuvîntul lui Dumnezeu nescris și mai tîrziu a urmat cel scris.

Așa de pildă Adam n-a primit în scris făgăduința venirii unui mîntuitor (Fac. 3, 15), Noe n-a învățat din scrisoare cum să cinstească pe Dumnezeu. Chiar în timpul patriarhilor — la care găsim credința într-un Dumnezeu — (Fac. 14, 19) atotputernic (Fac. 18, 4), preabun (Fac. 15), atotștiutor (Fac. 18, 20), preasfînt și pread drept (Fac. 2, 16—17; 19, 4; 17, 14), nu se folosea scrisul. Ideea despre un răscumpărător făgăduit lui Avraam (Fac. 12, 2—3), lui Isaac (Fac. 27, 29), lui Iacob (Fac. 28, 14; 49, 8—9), nu s-a păstrat în scris. Prin Moisi s-a dat — pe muntele Sinai — în scris, Legea cu cele zece porunci. Abia de acum înainte poruncește Dumnezeu lui Moisi să scrie tot ceea ce a poruncit El (Ieșire 17, 14; 24, 4; 34, 27; Numerii 33, 1; A doua Lege 17, 18; 28, 58; 29, 19—20; 30, 10; 31, 9. 22. 24 sq). Și Moisi le-a scris. După Moisi urmează judecătorii, regii (David și Solomon) și profeții. Dar pînă la scrierile lui Moisi și a celor de după el, poporul credincios a fost îndemnat mai mult prin viu grai să păzească Legea sau căile Domnului, pentru că nu aveau toți știința de carte sau cărți scrise. De aceea Moisi îndeamnă poporul să cinstească tradiția părinților, să istorisească la sărbători puterea lui Dumnezeu. „Întrebă — zice el — pe tatăl tău și-ți va povesti ție și pe cei bătrîni ai tăi și-ți vor spune ție“ (A doua Lege 32, 7). Vorbînd despre minunile Domnului — Ghedeon judecătorul, adaugă: „Precum ne-au spus nouă părinții noștri“ (Jud. 6, 13; Iov 8, 8—10). Psalmul 43 începe așa: „Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit, căci părinții noștri ne-au spus.“ Multe descoperiri importante sau învățăături mîntuitoare ne-au venit nouă și prin profeți, dar unii dintre ei n-au scris nimic, deși au vorbit poporului credincios ani și ani de zile despre Dumnezeu și voia Lui cea sfîntă. Așa de pildă marele profet Ilie n-a scris nimic. Elisei — de asemenea, Sf. Ioan

Botezătorul n-a scris și nici ucenicii lui. Iată că Dumnezeu s-a folosit de Tradiție mai înainte de a se cunoaște hîrtia și cerneala, scrisul și abecedarul.

Trecînd la Noul Testament, trebuie să știm că Mîntuitorul Iisus Hristos n-a scris, decît o singură dată și atunci pe nisip (Ioan 8, 8). Deci El n-a scris și nici n-a poruncit Apostolilor să scrie, ci doar să predice învățătura Sa. (Matei 10, 7—10; 28, 18—20; Marcu 16, 15—16). Prin urmare vestirea Evangheliei a făcut-o mai întii Iisus, fără s-o fi scris undeva (Evrei 2, 3; F. Ap. 1, 8; 9, 15). El „a început a propovădui“ (Matei 4, 17; Marcu 11, 14; Luca 4, 15), promițîndu-le nu cărți scrise, ci pe Duhul Sfînt (Ioan 16, 13), împărăția cerului și viața veșnică, precum zice și Sf. Ioan Gură de Aur: „Domnul Hristos nu a lăsat apostolilor nici o scrisoare, în loc de cărți le-a făgăduit Duhul Sfînt.“ Și cite n-a săvîrșit Iisus în viața Sa, în cei trei ani și jumătate cît a propovăduit, sau după Înviere, în cele 40 de zile, pînă la înălțare? „Sînt încă și alte multe cite a făcut Iisus — zice Sf. Ioan Evangelistul — care de s-ar fi scris cite una, mi se pare că nici în lumea aceasta n-ar încăpea cărțile ce s-ar fi scris“ (Ioan 21, 25).

Așadar, Mîntuitorul Iisus Hristos, Sf. Apostoli au propovăduit prin viu grai și abia mai tîrziu unii dintre Apostoli au început să scrie și nu în chip organizat oarecum, ci întîmplător, împinsi fiind la aceasta de unele trebuințe locale.

Așa s-au scris cele patru Evanghelii, epistolele etc.

Totuși acest tezaur de învățăături de credință care nu se află în Sf. Scriptură s-a păstrat și s-a predicat zi de zi în Sf. Biserică, în cele din urmă fiind și el cuprins în scrierile Sf. Părinți, în hotărîrile sf. sinoade ecumenice și locale și se păstrează și azi cu sfîntenie în cărțile de cult ale Sfintei noastre Biserici Ortodoxe.

Deci Sf. Tradiție e tot pe atît de sfîntă ca și Sf. Scriptură. Ea este egală cu Scriptura (II Tes. 3, 6). Prin urmare învățăturile curate descoperite de Dumnezeu prin viu grai trebuie păstrate cu atenție și împărtășite și altora cu aceeași evlavie creștină,

(Continuare în pag. 4)

INFORMAȚII

● La sfârșitul lunii mai 1974, la Paris a avut loc sesiunea Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii, consacrată împlinirii a 25 ani de la primul Congres mondial al partizanilor păcii.

La lucrări au participat delegații din numeroase țări ale lumii, între care și o delegație din țara noastră.

Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, a trimis pe adresa Consiliului Mondial al Păcii, alături de alți șefi de state și guverne, un Mesaj, din care desprindem gânduri ca acestea:

„Popoarele din întreaga lume sînt interesate în realizarea dezarmării, și în primul rînd a dezarmării nucleare, astfel încît mijloacele masive destinate înarmării să fie utilizate tot mai mult în scopul dezvoltării economico-sociale și totodată să fie eliberată omenirea de primejdia unui război nimicitor...”

Aș dori să subliniez și cu acest prilej hotărîrea țării și poporului meu de a acționa alături de toate statele și popoarele lumii, pe baza egalității și respectului reciproc, pentru soluționarea problemelor lumii contemporane în interesul tuturor națiunilor, pentru triumful cauzei păcii, destinderii și colaborării, pentru o lume mai dreaptă și mai bună.”

● Din încredințarea I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, Duminică, 26 mai 1974, P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinăreanul a săvîrșit sfințirea bisericii din Oarda de Jos, prot. Alba Iulia, căreia i s-au făcut importante reparații. Răspunsurile au fost date de corul catedralei Reîntregirii din Alba Iulia.

În cadrul Sf. Liturghii a fost hirotonit preot pentru parohia Secășel, prot. Alba Iulia, C. diacon A. Dobrotă.

La sfârșitul Sf. Liturghii arhieresti au vorbit credincioșilor: P. C. prot. N. Cantor (Alba Iulia), P. C. prot. I. Vlad (Sibiu) și C.pr. A. Henegar (Dumbrava).

În continuare C. pr. D. Dragomir, parohul local, a făcut o dare de seară asupra lucrărilor executate la biserică.

Cuvînt de învățătură a rostit în încheiere P. S. Episcop-vicar Emilian, care a insistat cu deosebire asupra rolului Bisericii în viața noastră și asupra importanței statorniciei în credința înaintașilor noștri.

● Duminică, 2 iunie 1974, Rusaliile, Centrul arhiepiscopesc Sibiu a fost vizitat de corul elevilor de la Seminarul teologic special de la Curtea de Argeș. Elevii seminariști au participat la Sf. Liturghie arhierescă săvîrșită în catedrala mitropolitană de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și P. S. Episcop-vicar Emilian.

Predica a fost rostită de I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a zăbovit cu deosebire asupra semnificației Pogorîrii Duhului Sfînt în viața Bisericii.

În după-amiaza aceleiași zile, în aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu, în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop-vicar Emilian, P. C. consilier, P. C. profesori și studenți teologi, corul Seminarului teologic special de la Curtea de Argeș, condus de P. C. prof. V. Frangulea, a interpretat într-un mod cît se poate de reușit un program de compoziții bisericești și patriotice, care au încălzit și înălțat sufletele pe ascultători.

Programul a fost deschis printr-un cuvînt al P. C. director al Seminarului I. Negruțiu, iar după program a vorbit P. C. prof. Gh. Șoima, care a apreciat „ținuta artistică deosebită” în care s-a prezentat corul, care a cîntat „muzical”, „simțit”, „inteligent”.

Cuvînt de apreciere a adresat apoi elevilor seminariști, precum și dirijorului, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care a relevat între altele că bucățile corale interpretate au avut darul de a stîrni în inimile celor ce le-au ascultat înalte simțiri creștinești și patriotice.

● După cum se știe, Sf. Treime este hramul multor catedrale transilvănene, între care se numără și catedrala mitropolitană din Sibiu. De aceea, luni, a doua zi de Rusalii, 3 iunie 1974, în această catedrală s-a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă de către P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinăreanul. P. S. Sa a rostit și predica zilei, tălmăcind credincioșilor învățătura Bisericii noastre despre Sf. Treime, plecînd de la textul: „Nădejdea mea este

Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperămîntul meu este Duhul Sfînt...”

După Sf. Liturghie, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și P. S. Episcop-vicar Emilian, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, au slujit un parastas, pentru odihna sufletelor adormiților în Domnul ctitori, binefăcători și slujitori ai catedralei, fiind pomeniți totodată toți ierarhii transilvăneni adormiți în Domnul.

● În prima zi de Rusalii, 2 iunie 1974, P. S. Episcop Vasile al Oradei, însoțit de P. C. vicar Vasile Costin și în mijlocul unui sobor de preoți din Satu-Mare, la care s-a adăugat și P. C. preot Dumitru Manolache din București, șeful atelierelor Sf. Patriarhii de la M-rea Plumbuita — a săvîrșit Sf. Liturghie în catedrala a II-a din Satu-Mare, cu hramul „Sf. Arh. Mihail și Gavriil”.

Predica zilei a fost ținută de părintele vicar eparhial.

Cu această ocazie, P. S. Episcop Vasile a binecuvîntat și sfințit noul iconostas al acestei catedrale, lucrat în atelierul de la M-rea Plumbuita, la a cărui executare Sf. Patriarhie a dat un substanțial ajutor bănesc. Iconostasul este o adevărată operă de artă, o sculptură în lemn lucrată cu multă măiestrie și migală, care dă o măreție deosebită interiorului catedralei.

Pentru rodnica sa activitate pastorală și gospodărească, preotul Ioan Știru de la această catedrală a fost hirotesit întru „iconom stavrofor”, înminindu-i-se din partea Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian „Crucea Patriarhală”.

Tot pentru merite pastorale deosebite și pentru inițiativa de a se clădi o biserică nouă în cartierul „Someș” din Satu-Mare, preotul Gheorghe Miclăuș de la parohia Satu-Mare IV a fost hirotesit întru „iconom”.

P. S. Episcop Vasile a ținut să sublinieze, în cuvîntul rostit, mărinimia P. F. Părinte Patriarh

Justinian pentru ajutorul acordat la realizarea acestei splendide opere de artă, noul iconostas, care constituie un nou mod de manifestare a dragostei alese pe care Prea Fericirea Sa o arată credincioșilor din acest colț de țară, fapt pentru care — spune P. S. Sa — îl socotim în rîndul ctitorilor acestei mărețe catedrale.

● A doua zi de Rusalii, 3 iunie 1974, P. S. Episcop Vasile al Oradei a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă în parohia Apa, nu departe de municipiul Satu-Mare, parohie păstorită de aproape 20 de ani de vrednicul preot Petru Bologa, cu care prilej a binecuvîntat lucrările de înnoire ce i s-au făcut bisericii în ultimii ani.

În această localitate s-a născut marele luptător pentru libertate națională și egalitate socială a românilor din Transilvania, preotul dr. Vasile Lucaciu, în cinstea căruia s-a organizat, în casa cantorală în care s-a născut, o cameră memorială. Predica zilei a fost ținută de P. C. cons. Ioan Negroiu.

La sfârșitul Sf. Liturghii, C. pr. P. Bologa a exprimat calde mulțumiri P. S. Sale pentru bucuria ce a făcut-o credincioșilor și păstorului lor sufletec, venind să se roage împreună cu ei. I s-a înmînat, din partea P. F. Părinte Patriarh, „Crucea Patriarhală”.

A urmat apoi cuvîntul de învățătură al P. S. Episcop Vasile, care, între altele, a elogiât personalitatea părintelui dr. Vasile Lucaciu, îndemnînd pe credincioși să fie vrednici urmași ai acestui fiu ilustru al poporului nostru.

● Duminică, 9 iunie 1974, după Sf. Liturghie săvîrșită în catedrala mitropolitană din Sibiu, P. C. părinte rector Is. Todoran, în cuvîntul rostit, a subliniat împlinirea a 7 ani de la alegerea, hirotonirea și instalarea în scaunul arhiepiscopesc de Alba Iulia și Sibiu și în fruntea Mitropoliei Ardealului a I. P. S. Mitropolit Dr. Dr. b. c. Nicolae Mladin.

(Continuare în pag. 4)

O inițiativă demnă de urmat

În editura și tipografia Centrului arhiepiscopesc din Sibiu a apărut nu de mult broșura intitulată:

„Biserica-monument istoric și colecția de icoane pe sticlă din Sibiel”, care prezintă pe scurt, cu o seamă de reproduceri și cu rezumate în limbile franceză, engleză și germană, bogăția de artă religioasă a unui monument istoric bisericesc, biserica din Sibiel, prot. Sibiu, dar mai ales colecția, o adevărată comoară a genului, de icoane pe sticlă, organizată cu osteneală, cu pasiune, pricepere și perseverență, de vrednicul paroh local, C. pr. Zosim Oancea, ajutat de bunii săi credincioși. Această broșură ne oferă potrivit prilej pentru a aduce în atenția preoților noștri cu deosebire o inițiativă demnă de urmat, precum și câteva căi folosite de C. pr. Z. Oancea în realizarea cinstitoarei lucrări, bisericești și patriotice, înfăptuite la Sibiel.

C. Sa a intrat în parohia mică a Sibelului cu conștiința urmării unei chemări, care avea să-l pună în fața lucrării, pe care o presimțea și era hotărît s-o realizeze.

N-a trecut mult și lucrarea aceasta, în afara celei de păstorire sufletească a credincioșilor, s-a conturat în toată necesitatea, întinderea și greutatea ei.

Trebuia pornită din interiorul bisericii, care păstra, sub var și sub fum, o minunată pictură în frescă, datînd de două sute de ani, pentru a continua apoi la salvarea celei de-a doua comori de artă, răsfirată prin căsuțele credincioșilor: *Icoanele pe sticlă*.

Pentru înfăptuirea acestei lucrări, ca primă condiție, era sprijinul din partea credincioșilor.

Despre lucrările din Sibiel, fiind informat în cele întreprinse, Direcția Monumentelor Istorice din București a dat sprijinul util.

Îmbogățirea colecțiilor de artă religioasă și populară a fost supusă de asemenea aprecierii conducerii Consiliului județean de cultură și educație socialistă solicitîndu-se sprijin moral și îndrumare tehnică.

Înțelegere, sprijin moral și material s-a obținut apoi de la *Departamentul Cultelor*, prin a cărui

colaborare cu *Arhiepiscopia ortodoxă română Sibiu*, s-a asigurat baza materială a lucrărilor de la Sibiel.

Din toată această împletire și încrucișare de drumuri și osteneți, în slujba Bisericii și a Patriei, s-a putut desluși ușor constatarea că în orice lucrare de cultură, elementele cele dintîi, care duc la reușită, sînt: Entuziasmul și stăruința.

Legătura directă, imediată și permanentă a fost cu autoritatea bisericească tutelară: *Arhiepiscopia ortodoxă română Sibiu*, de la care s-a primit, în toată vremea, prin Înalta binecuvîntare și încurajare a Arhipăstorului, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, sprijinul oficial, prin aprobările necesare, asistența continuă din punct de vedere material etc.

Dar chiar dintru început, lucrarea de la Sibiel a fost adusă și la cunoștința Prea Fericitului Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

În repetate rînduri, împreună cu patriarhiceștile binecuvîntări s-a primit și cuvînt de apreciere și încurajare, ca de pildă telegrama nr. 1834/1973, în care P. F. Părinte Patriarh Justinian transmite preotului din Sibiel „felicitări pentru meritoasele realizări la biserică și muzeu și patriarhicești binecuvîntări”.

Lucrarea din Sibiel, mult cercetată de turiști din țară și de peste hotare, constituie la ora actuală „una dintre cele mai alese expoziții de artă religioasă primitivă” cum se exprimă ziarul englez „The Guardian” din 3 noiembrie 1973.

Ea reprezintă totodată, alături de alte inițiative asemănătoare existente la multe parohii, un imbold în plus, ca toți credincioșii și preoții noștri să aibă conștiința deplină a importanței valorilor de tot felul moștenite de la înaintași, între care se numără și icoanele pe sticlă și alte obiecte bisericești, avînd în permanentă atenție grija de a le conserva și păstra cu sfințenie și, acolo unde sînt condiții, să fie valorificate sub forma unor colecții mai mici sau mai mari.

R.

INFORMAȚII

(Urmare din pag. 3)

Cu acest prilej, P. C. Sa a relevat câteva din realizările mai de seamă ale Inalt Prea Sfinției Sale, activitatea pe care o desfășoară neîncetat pentru zidirea religioasă-morală și patriotică a preoților și credincioșilor din Arhiepiscopie, făcând Inaltului Ierarh — în numele Centrului arhiepiscopesc, al Institutului Teologic din Sibiu, al preoților și credincioșilor — urări de sănătate și roade bogate în muncă.

S-au rostit apoi îndătințele polihroane.

● Din încredințarea I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinăreanul a săvârșit, Duminică, 9 iunie 1974, sfințirea bisericii din parohia Ernea, prot. Mediaș, cuvînt de bun venit rostind P. C. prot. P. Boieru (Mediaș).

Parohia este păstorită cu mult zel, dăruire și dragoste de C. pr. C. Erneanu, distins cu rangul de „iconom”, ca și C. pr. Al. Băilă, fostul paroh.

În cadrul Sf. Liturghii arhieresti care a urmat sfințirii bisericii, a predicat P. C. vicar Tr. Belașcu, după care C. pr. C. Erneanu face o scurtă prezentare a parohiei și lucrărilor săvârșite la biserică.

În cuvîntul pe care l-a rostit, P. S. Episcop-vicar Emilian a explicat unele aspecte din slujba sfințirii bisericii, zăbovind totodată asupra rolului pe care îl are Biserica în a ne sfinți viața.

● Duminică, 9 iunie 1974, P. S. Episcop Vasile al Oradiei a oficiat slujba sfințirii bisericii din filia Subcetate, aparținătoare de parohia Iaz, prot. Șimleu-Silvaniei. Predica zilei a rostit-o P. C. cons. Ioan Negroiu.

Parohul locului, preotul Gavril Ghilea, pentru merite pastorale și pentru înnoirea bisericii, a fost distins cu rangul de „iconom”.

P. S. Sa, în cuvîntul de învățătură rostit, a arătat, între altele, semnificația amintirii tuturor Sfinților în prima Duminică după Rusalii.

În după-amiaza aceleiași zile, P. S. Episcop Vasile al Oradiei a făcut un popas duhovnicesc în mijlocul credincioșilor din filia Ip, parohia Porți, protopopiatul Șimleu-Silvaniei, păstorită de preotul Ioan Popovici.

În frumoasa biserică, s-a oficiat sf. slujbă a vecerniei, în cadrul căreia P. S. Sa a vorbit celor de față despre rostul și puterea rugăciunii în viața religioasă a credinciosului și îndeosebi despre însemnătatea și rostul rugăciunii în comun, în sfînta biserică.

● Marți, 18 iunie 1974, a avut loc încheierea festivă a anului școlar 1973/74 la Școala de cântăreți bisericești și Seminarul Teologic din Cluj.

Programul a fost deschis cu o conferință, intitulată: „A XXX-a aniversare a eliberării Patriei noastre de sub jugul fascist”, susținută de P. C. prof. C. Bradea.

În continuare, P. C. director I. Brie a făcut o dare de seamă asupra activității desfășurate la Seminar în anul școlar care se încheie, munca depusă de corpul profesoral, specificînd, pe ani, elevii care s-au evidențiat la studii și purtare, cărora li s-au împărțit premii, menționîndu-i în același timp și pe cei ce, puțini la număr, au lăsat de dorit sub unele aspecte, dîndu-li-se îndrumările cuvenite în acest sens.

În numele absolvenților a vorbit dl. I. Crăciun.

A urmat apoi un program de compoziții corale și recitări, executat de elevii seminaristi.

Ca delegat al I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, a luat cuvîntul P. C. cons. Gh. Papuc.

În încheiere a vorbit I. P. S. Arhiepiscop Teofil al Vadului, Feleacului și Clujului, care a dat prețioase sfaturi, privind modul ziditor în care trebuie să-și petreacă vacanța un elev seminarist.

● În 18 iunie 1974 s-au împlinit 80 de ani de la nașterea lui Sabin Drăgoi, unul din cei mai valoroși compozitori și folcloriști români, decedat la 31 decembrie 1968. El a îmbogățit patrimoniul muzicii noastre cu compoziții de mare valoare, ca de exemplu operele „Năpasta” și „Kir Ianulea”,

misterul „Constantin Brîncoveanu”, numeroase coruri și încă mai numeroase melodii folclorice, dintre care o sumedenie de colinde, unele publicate, altele rămase în manuscris. Sabin Drăgoi ne-a lăsat de asemenea două liturghii pentru cor de bărbați și o liturghie solemnă pentru cor mixt, „Prohodul Mîntuitorului”, precum și alte compoziții religioase de o rară frumusețe.

Cu acest prilej aniversar, în catedrala mitropolitană din Timișoara memoria marelui compozitor adormit în Domnul S. Drăgoi a fost cinstită prin-

tr-un parastas, oficiat Duminică, 16 iunie 1974, în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, a membrilor familiei, cunoscuților și admiratorilor etc. Despre viața și opera lui Sabin Drăgoi a cuvîntat P. Cuv. dr. Timotei Seviciu, vicar arhiepiscopesc.

După masă, în cadrul vecerniei, la care au asistat I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului și P. S. Episcop Visarion al Aradului, corul catedral, dirijat de Aurel Ciobanu, a executat câteva piese religioase rămase de la renumitul compozitor.

Din acatistul Sfinților mărturisitori Visarion și Sofronie și mucenicul Oprea (urmare)

CONDACUL AL II-LEA

Plecat-ai Visarioane Cuvioase, după primirea călugăriei, de la Sfîntul Mormînt și ai venit în Slovenia, la mănăstirea Pacra, unde te-ai nevoit timp de șapte ani, cu smerenie și cu aleasă rîvnă, în treapta diaconiei, slujind lui Dumnezeu și cîntînd, Aliluia!

ICOSUL AL II-LEA

Rîvnitor, asemenea lui Ilie, te-ai arătat Sofronie Cuvioase din copilărie învățînd, de la ai tăi părinți, dreapta credință și ai alergat în calea poruncilor Domnului, neținînd seamă de ispitele lumești. Pentru aceasta te laudăm, zicînd ție:

Bucură-te, cea ce, în Cioara Sebeșului, ca o floare ai înflorit;

Bucură-te, că de copil dragoste de cele sfînte ai dovedit;

Bucură-te, cea ce în Țara Românească multă osîrdie ai arătat;

Bucură-te, că prin viețuirea ta cea aleasă pe toți ai uimit;

Bucură-te, cea ce de acolo, în Transilvania, iarăși ai venit;

Bucură-te, că tuturor pildă de viață curată te-ai arătat;

Bucură-te, cea ce în codrii de lingă Cioara mic sălaș de cuvioșie ai zidit;

Bucură-te, că pe cei ce au venit la tine, cu drag i-ai povățuit;

Bucură-te, cea ce toate ispitele diavolului le-ai înfrînt;

Bucură-te, că meșteșugurile celui rău le-ai zdrobit;

Bucură-te, cea ce către dragostea lui Hristos pe toți i-ai îndemnat;

Bucură-te, că în Sebeșul Albei dreapta credință ai învățat;

Bucură-te, Sofronie Cuvioase, care cu mare rîvnă Ortodoxia ai apărat!

CONDACUL AL III-LEA

Străbătut-ai, cu multă osteneală, ținuturile transilvane Cuvioase Sofronie, îndemnînd pe cei binecredincioși să nu se depărteze de la staulul Bisericii celei dreptmăritoare, ci stînd cu toții neclintii în credință, să cînte lui Dumnezeu, Aliluia!

CONDACUL AL III-LEA

Săliștea Sibiului, acum duhovnicește se veselește, împreună cu toată obștea creștinilor dreptcredincioși, la prăznuirea Sfîntului mucenic Oprea, cel ce înflăcărat de rîvnă pentru adevăr și pentru apărarea Ortodoxiei s-a arătat. Pentru aceasta și noi, smeriții, cu dragoste să-l laudăm, zicînd:

Bucură-te, cea ce ești al Săliștii Sibiului aleasă floare;

Bucură-te, că ai fost fiu credincios al Bisericii dreptmăritoare;

Bucură-te, cea ce cu lucrarea pămîntului te-ai indeletnicit;

Bucură-te, că și de suflet, deopotrivă, cu sîrg te-ai îngrijit;

Bucură-te, cea ce în dreapta credință a strămoșilor ai trăit;

Bucură-te, că viața bine plăcută Domnului ai petrecut;

Bucură-te, cea ce prin post și rugăciune sufletul ți-ai întărit;

Bucură-te, că prin binecuvîntări de la preoți calea ți-ai gătit;

Bucură-te, cea ce în ținutul Săliștei pe frați i-ai povățuit;

Bucură-te, că pe toți cei ce pătimeau cu dragoste i-ai sprijinit;

Bucură-te, cea ce împotriva asupritorilor, pavăză ai stat;

Bucură-te, cea ce pentru dreapta credință, prigoane mari ai îndurat;

Bucură-te, mucenice Oprea, care cu mare rîvnă, credința ai apărat!

CONDACUL AL IV-LEA

Omule al lui Dumnezeu și mucenice al lui Hristos, Oprea, tu cu inimă arzătoare ai apărat dreapta credință și pe toți i-ai învățat adevărul, iar pe cei ce nu s-au clătinaț de la credința ortodoxă, i-ai apărat cu jertfa vieții tale, strigînd lui Dumnezeu, Aliluia!

Cu privire la Sf. Tradiție

(Urmare din pag. 2)

dar mai ales ele trebuie ținute (Rom. 16, 17; I Cor. 15, 1—2; Filip. 4, 9; Gal. 1, 9; Tes. 4, 1—2; I Ioan 2, 21—24; I Tim. 4, 9—13; I Tim. 1, 13; 2, 2; Gal. 2, 2). Pentru aceasta Sf. Apostol Pavel nu zice „vai mie, dacă nu voi scrie”, ci „vai mie dacă nu voi binevesti!” (I Cor. 9, 16), fiindcă credința este din auzite (Rom. 10, 17—18) și nu numai din citirea Scripturii. Și mai departe adaugă: „Drept aceea fraților stați neclintii și țineți predaniile (tradiția) pe care le-ați învățat fie prin cuvînt, fie prin epistola noastră” (II Tes. 2, 15), ceea ce înseamnă că atît cuvîntul cît și scrisul sînt de aceeași valoare, de aceeași însemnătate în mîntuirea noastră sufletească. „Ceea ce ați învățat, ce-ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, aceea să faceți” (Fil. 2, 24), continuă marele Apostol Pavel. Iar Sf. Evanghelist Ioan de asemenea zice: „Ce ați auzit dintru început, să rămîna întru voi” (I Ioan 2, 24). Și mai departe Sf. Apostol Pavel zice către Corinteni: „Vă laud, fraților, că vă aduceți aminte de mine și țineți predaniile, ce vi le-am dat” (I Cor. 11, 2). Toată această bogăție de cunoștință spirituală, de adevăruri religioase, de învățături morale și de cult, toată această diversă descoperire dumnezeiască s-a păstrat cu scumpătate în sfînta Biserică. Pentru aceea zice și Sf. Irineu: „Toți care voiesc să cunoască adevărul să se adreseze pentru aceasta în fiecare biserică, la Tradiția apostolilor, cunoscută în toată lumea.” Sf. Vasile cel Mare de asemenea spune în învățăturile sale: „Din dogmele și învățăturile păstrate în Biserică, pe unele le avem prin învățatura scrisă, iar pe altele le-am primit prin Tradiția apostolească; și unele și altele au aceeași putere pentru credincioși și nimeni nu trebuie să se împotrivescă lor.”

Sf. Tradiție este aceea care a ajutat Biserica la stabilirea canonului sau lista cărților autentice ale Sf. Scripturi și tot ea a adus un mare spor de lumină la interpretarea corectă, după voia lui Dumnezeu, a acesteia Cărți a cărților.

De aceea Sf. Scriptură și Sf. Tradiție se completează una pe alta și amîndouă, nedespărțite, constituie îndreptarul credinței noastre.

Arhim. Varabiil Jitaru